

GEVANGEN

GEVANGEN: BOEK 1

ANNA ZAIRES

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2018 Anna Zaires
www.annazaires.com/book-series/nederlands/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.najlaqamberdesigns.com

Vertaling: TextStress

ISBN: 978-9-40218-818-9

I

DE OPDRACHT

Y^{ulia}

DE TWEE MANNEN TEGENOVER ME BELICHAMEN GEVAAR. HET straalt van ze af. De een is blond, de ander donker. Ze zouden tegenovergesteld moeten zijn, maar op de een of andere manier zijn ze gelijk aan elkaar. Hun aura is gelijk.

Het is een kil aura dat me de kriebels geeft.

‘Ik heb een delicate kwestie die ik met u wil bespreken,’ zegt Arkady Buschekov, de Russische ambtenaar naast me. Zijn bleke, bijna kleurloze ogen zijn op het gezicht van de donkerharige man gericht. Buschekov spreekt Russisch en ik herhaal zijn woorden in het Engels. De vertaling is vloeiend en je hoort nauwelijks een accent. Ik ben een goede tolk, ook al is dat mijn echte baan niet.

‘Vertel,’ zeg de donkerharige man. Hij heet Julian Esguerra en is een belangrijke wapenhandelaar. Dat stond in elk geval in de informatie die ik vanochtend doorgenomen

heb. Hij is de grote vis vandaag, degene bij wie ik in de smaak moet zien te vallen. Dat wordt geen vervelend klusje. Hij is een bijzonder knappe man, met blauwe, doordringende ogen in een gebruind gezicht. Als hij niet die kille uitstraling bezat, zou ik hem oprecht aantrekkelijk vinden. Maar ook al doe ik alsof, dat zal hij niet merken.

Ze merken het nooit.

‘U bent vast bekend met de problemen in onze regio,’ zegt Buschekov. ‘We willen graag dat u ons helpt dit op te lossen.’

Ik vertaal zijn woorden en probeer mijn groeiende opwinding te onderdrukken. Obenko had gelijk. Er speelt inderdaad iets tussen Esguerra en de Russen. Dat vermoeden had Obenko al toen hij hoorde dat de wapenhandelaar naar Moskou kwam.

‘Hoe kan ik helpen?’ vraagt Esguerra. Hij lijkt slechts licht geïnteresseerd.

Terwijl ik zijn woorden voor Buschekov vertaal, spiek ik even naar de andere man aan tafel, de man met het korte, in militaire stijl opgeschoren blonde haar.

Lucas Kent, Esguerra’s rechterhand.

Ik heb bewust niet eerder naar hem gekeken. Hij verontrust me nog meer dan zijn baas. Gelukkig is hij mijn doelwit niet, dus hoef ik ook geen interesse in hem voor te wenden. Toch dwalen mijn ogen steeds af naar zijn goedgevormde trekken. Zijn grote, gespierde lichaam, vierkante kaak en scherpe blik doen me denken aan een *bogatyř* - een nobele krijger uit Russische volksverhalen.

Hij vangt mijn blik en er glinstert iets in zijn lichte ogen als ze mijn gezicht opnemen. Snel wend ik mijn eigen blik af, een huivering onderdrukkend. Die ogen doen me denken aan de ijzige omstandigheden buiten: blauwgrijs en intens kil.

Gelukkig hoef ik hem niet te verleiden. Interesse zijn in baas voorwenden is veel, veel makkelijker.

‘Er zijn delen in Oekraïne die onze hulp nodig hebben,’ zegt Buschekov. ‘Maar gezien de huidige opinies in de wereldpolitiek zou het een probleem zijn als we binnenvielen en die hulp daadwerkelijk verleenden.’

Ik vertaal zijn woorden vlotjes, mijn aandacht nu opnieuw gericht op de kennis die ik hier moet opdoen. Dit is belangrijk; dit is de voornaamste reden dat ik hier ben. Het verleiden van Esguerra is bijzaak, nochtans onvermijdelijk.

‘Dus jullie willen dat ik dat doe,’ zegt Esguerra. Buschekov knikt als hij mijn vertaling hoort.

‘Ja,’ zegt Buschekov. ‘We willen dat een aanzienlijke zending wapens en andere materialen bij de vrijheidsstrijders in Donetsk terechtkomt. Die mogen niet naar ons herleid worden. In ruil daarvoor betalen we u uw gebruikelijke honorarium en krijgt u een veilige doorgang naar Tadzjikistan.’

Als ik de woorden overbreng, verschijnt er een kille glimlach op Esguerra’s gezicht. ‘Is dat alles?’

‘We zouden het ook fijn vinden als u momenteel geen zaken wilt doen met Oekraïne,’ zegt Buschekov. ‘Twee stoelen en één achterste en zo.’

Ik probeer dat laatste ook te vertalen, al klinkt het niet half zo goed in het Engels. Daarnaast prent ik me ieder woord in, zodat ik het later aan Obenko kan doorbrieven. Dit is precies wat mijn baas hoopte dat ik zou horen. Of, beter gezegd, wat hij vreesde dat ik zou horen.

‘Ik ben bang dat ik daarvoor een hoger honorarium moet rekenen,’ zegt Esguerra. ‘U weet vast dat ik normaliter geen kant kies in dergelijke conflicten.’

‘Ja, dat hebben we begrepen.’ Buschekov brengt een stukje *selyodka* - gezouten vis - naar zijn mond en kauwt er langzaam op, terwijl hij de wapenhandelaar bedachtzaam opneemt. ‘Misschien kunt u in dit geval die positie

heroverwegen. De Sovjet Unie bestaat niet meer, maar zijn invloed in deze regio is nog niet verdwenen.'

'Daar ben ik me bewust van. Waarom denkt u dat ik hier anders ben?' Esguerra's uitdrukking doet me denken aan die van een haai. 'Maar neutraliteit is een duur goed. Dat begrijpt u vast wel.'

Buschekovs blik wordt killer. 'Dat klopt. Ik mag u twintig procent meer bieden dan uw gebruikelijke honorarium.'

'Twintig procent? Als u mijn potentiële winst halveert?' Esguerra lacht zacht. 'Dat dacht ik niet.'

Na mijn vertaling gehoord te hebben, schenkt Buschekov zichzelf nog wat wodka in en laat het in zijn glas ronddraaien. 'Twintig procent meer en de gevangen Al-Quadarterrorist is ook voor u,' zegt hij dan. 'Dat is ons laatste aanbod.'

Terwijl ik het vertaal, werp ik een stiekeme blik op de blonde man. Ik ben op de een of andere manier nieuwsgierig naar zijn reactie. Lucas Kent heeft nog geen woord gezegd, maar ik voel dat hij alles in zich opneemt.

Ik voel dat hij naar me kijkt.

Vermoedt hij iets of vindt hij me gewoon aantrekkelijk? Beide opties baren me zorgen. Mannen zoals hij zijn gevaarlijk, en deze man is nog gevaarlijker dan de meesten.

'Afgesproken,' zegt Esguerra.

Ik besef dat dit het dus is. Wat Obenko vreesde, staat daadwerkelijk te gebeuren. De Russen gaan wapens leveren aan de zogenaamde vrijheidsstrijders, waardoor de ellende in Oekraïne epische proporties aan zal nemen.

Ach ja. Dat is Obenko's probleem, niet het mijne. Ik hoef alleen maar te glimlachen, mooi te zijn en te vertalen - dus dat is wat ik de rest van de maaltijd doe.

NA HET OVERLEG BLIJFT BUSCHEKOV ACHTER OM MET DE EIGENAAR VAN HET RESTAURANT DE BOEL AF TE RONDEN. Ik ga met Esguerra en Kent mee naar buiten.

Zodra ik een voet buiten de warme ruimte zet, word ik belaagd door de kou. Mijn jas is stijlvol, maar niet opgewassen tegen de Russische winter. De kou dringt door de wol heen in mijn botten. In luttele seconden voelen mijn voeten aan of ze bevroren zijn - de dunne zolen van mijn hoge hakken bieden maar weinig bescherming tegen de ijsskoude grond.

‘Zou u mij een lift kunnen geven naar het dichtstbijzijnde metrostation?’ vraag ik als Esguerra en Kent naar hun auto lopen. Ik weet dat ik sta te rillen en ik reken er dan ook op dat zelfs gewetenloze criminelen een mooie vrouw niet zomaar laten bevriezen. ‘Het is ongeveer tien blokken verderop.’

Esguerra neemt me even op en gebaart dan naar Kent. ‘Fouilleer haar,’ beveelt hij kortaf.

Mijn hart begint te bonzen als de blonde man op me afloopt. Zijn harde gezicht staat uitdrukingsloos en die blik verandert niet als hij zijn grote handen van top tot teen over mijn lichaam laat gaan. Het is een gewone foullering - hij probeert niets - maar als hij me loslaat, sta ik om een heel andere reden te beven. De kou in mijn binnenste is verdrongen door een ongewenste sensatie.

Nee. Ik dwing mezelf rustig adem te halen. Deze reactie kan ik nu niet gebruiken. Hij is niet de man op wie ik moet reageren.

‘Niets,’ zegt Kent. Hij stapt achteruit en ik probeer mijn opluchting te verbergen.

‘Goed.’ Esguerra opent het portier. ‘Stap in.’

Ik stap in en ga achterin naast hem zitten, opgelucht dat Kent voorin naast de chauffeur is geschoven. Eindelijk kan ik tot actie overgaan.

‘Bedankt,’ zeg ik met mijn warmste glimlach tegen Esguerra. ‘Ik waardeer dit echt. Dit is een van de slechtste winters in jaren.’

Tot mijn teleurstelling is er geen glimpje interesse te zien op het knappe gezicht van de wapenhandelaar. ‘Geen probleem,’ zegt hij, en hij haalt zijn telefoon tevoorschijn. Om zijn sensuele mond vormt zich een glimlach als hij een bericht leest en vervolgens een antwoord begint te tikken.

Ik neem hem in me op. Wat stemt hem zo opgewekt? Een deal die goed is afgerond? Een goed aanbod van een leverancier? Wat het ook is, het leidt zijn aandacht van mij af en dat is nou net niet wat ik wil.

‘Blijft u hier lang?’ Mijn stem klinkt zacht en verleidelijk. Als hij naar me kijkt, glimlach ik opnieuw en sla dan mijn benen over elkaar, op zo’n manier dat de zwartzijden kousen die ik draag hun lengte benadrukken. ‘Ik kan u de stad laten zien, als u dat wilt.’ Ik kijk hem zo open en uitnodigend mogelijk aan. Mannen zien het verschil niet tussen oprechte interesse en dit; zolang een vrouw eruit ziet of ze hen wil, geloven zij dat het zo is.

En om eerlijk te zijn, zouden de meeste vrouwen deze man daadwerkelijk willen. Hij is meer dan knap - adembenemend. Zelfs met dat duistere aura dat om hem heen hangt, kan ik me nog voorstellen dat vrouwen een moord zouden doen om met hem het bed te mogen delen. Het feit dat hij mij niets doet, is mijn probleem. Een probleem dat ik moet oplossen als ik deze missie wil afronden.

Ik weet niet of Esguerra iets merkt of dat ik gewoon zijn type niet ben, maar in plaats van op mijn aanbod in te gaan, schenkt hij me een koele glimlach. ‘Bedankt voor de uitnodiging. Maar we vertrekken snel weer en ik ben te moe om je stad vanavond eer aan te doen.’

O, *nee*. Ik weet mijn teleurstelling te verbergen en zeg

slechts, nog altijd glimlachend: 'Natuurlijk. Als u van gedachten verandert, weet u me te vinden.' Meer kan ik niet doen, niet zonder mezelf verdacht te maken.

De auto stopt bij de metrohalte en ik stap uit, me afvragend hoe ik mijn falen moet verklaren.

Hij wilde me niet? Ja, dat wordt vast zonder slag of stoot geaccepteerd...

Met een zucht trek ik mijn jas dicht om me heen en snel het ondergrondse station in, vastbesloten voorlopig in elk geval uit de kou te blijven.

Y^{ulia}

HET EERSTE WAT IK DOE ALS IK THUISKOM, IS MIJN BAAS BELLEN en doorgeven wat ik gehoord heb.

‘Dus mijn vermoeden was juist,’ zegt Obenko als ik uitgesproken ben. ‘Ze gebruiken Esguerra om die kloterebellen in Donetsk te bewapenen.’

‘Ja.’ Ik schop mijn schoenen uit en loop naar de keuken om thee te zetten. ‘Buschekov eiste een exclusieve deal, dus Esguerra staat volledig aan de kant van de Russen.’

Obenko laat een creatieve vloek horen die veelvuldig gebruikt maakt van de woorden verdomde, slet en moeder. Ik neger het en giet water in de waterkoker, waarna ik hem aanzet.

‘Goed,’ zegt Obenko als hij wat gekalmeerd is. ‘Je ziet hem vanavond nog, toch?’

Ik haal diep adem. Dit is het minder leuke gedeelte. 'Niet echt.'

'Niet echt?' Obenko's stem wordt gevaarlijk zacht. 'Wat bedoel je daar verdomme mee?'

'Ik heb hem een aanbod gedaan, maar hij was niet geïnteresseerd.' In dit soort situaties vertel je altijd beter de waarheid. 'Hij zei dat ze snel weer vertrekken en dat hij te moe was.'

Opnieuw begint Obenko te vloeken. Intussen open ik het pakje thee, laat een zakje in een mok vallen en schenk er kokend water overheen.

'Weet je zeker dat je hem niet zover krijgt?' vraagt hij als hij uitgevloekt is.

'Behoorlijk zeker, ja.' Ik blaas in de mok om mijn thee wat af te koelen. 'Hij had gewoon geen interesse.'

Obenko zwijgt even. 'Goed,' zegt hij dan. 'Je hebt het verkloot, maar daar hebben we het een andere keer wel over. Nu moeten we bedenken wat we gaan doen aan Esguerra en de wapens waarmee ons land overspoeld zal worden.'

'Hem elimineren?' stel ik voor. Mijn thee is nog iets te heet, maar ik neem toch een slokje om van de warmte in mijn keel te kunnen genieten. Het is een eenvoudig genoeg, maar zijn de beste dingen in het leven niet zo? De geur van bloesem in de lente, de zachte vacht van een kat, de sappige zoetheid van een rijpe aardbei - ik heb recent geleerd die dingen te koesteren, het leven zo goed als ik kan te omarmen.

'Makkelijker gezegd dan gedaan.' Obenko klinkt gefrustreerd. 'Hij wordt beter bewaakt dan Poetin.'

'Hm-hm.' Ik neem nog een slokje thee en sluit mijn ogen om de smaak beter tot me door te laten dringen. 'Je bedenkt wel iets.'

'Wanneer vertrekt hij, zei hij dat?'

'Nee. Hij zei alleen dat het binnenkort was.'

‘Goed.’ Ineens lijkt Obenko ongeduldig. ‘Laat het me ogenblikkelijk weten als hij contact met je opneemt.’

En voor ik iets kan zeggen, heeft hij al opgehangen.

AANGEZIEN IK NU TOCH EEN AVONDJE VRIJ BEN, BESLUIT IK EEN bad te nemen. Mijn badkuip is klein en sjofel, net zoals de rest van mijn appartement, maar ik heb wel erger gezien in mijn leven. Ik besluit de lelijke badkamer op te fleuren met een paar geurkaarsen op de wastafel en wat badschuim in het water. Dan stap ik in het bad, een genietende zucht slakend als het warme water mijn lichaam omsluit.

Als ik kon kiezen, zou ik het altijd warm hebben. Wie zei dat het in de hel heet is, had het mis. In de hel is het koud.

Zo koud als de Russische winter.

Terwijl ik van mijn warme bad lig te genieten, gaat de deurbel. Meteen schiet mijn hartslag omhoog en vlamt de adrenaline door mijn aderen.

Ik verwacht geen bezoekers - dus zijn er problemen.

Ik spring uit de badkuip, sla een handdoek om me heen en ren naar de leef- en slaapruimte van mijn studio. Mijn kleren liggen nog op het bed, maar ik heb geen tijd om ze aan te trekken. In plaats daarvan schiet ik in een ochtendjas en pak dan het pistool uit mijn nachtkastje.

Ik haal diep adem en loop naar de deur, het wapen voor me gericht.

‘Ja?’ roep ik. Op een paar meter van de deur blijf ik staan. Hoewel de deur van versterkt staal is gemaakt, is het sleutelgat dat niet. Daar kan doorheen geschoten worden.

‘Lucas Kent hier.’ De diepe, Engelssprekende stem laat me zo schrikken dat ik het wapen een paar centimeter laat zakken. Mijn polsslag schiet nog verder omhoog en om de een of andere reden beginnen mijn knieën te trillen.

Wat doet hij hier? Weet Esguerra iets? Heeft iemand me verraden? De vragen wellen in me op en maken me nog veel nerveuzer, tot ik bedenk wat ik moet doen.

‘Wat wil je?’ Ik probeer mijn stem niet te laten trillen. Als Kent me niet komt doden, is er maar één andere verklaring voor zijn aanwezigheid: Esguerra is van gedachten veranderd. In dat geval moet ik me gedragen als de onschuldige burger die ik moet voorstellen.

‘Ik wil je spreken,’ zegt Kent met een vleugje geamuseerdheid in zijn stem. ‘Ga je de deur nog opendoen of moeten we door tien centimeter staal heen praten?’

O, nee. Dat klinkt niet alsof Esguerra hem gestuurd heeft om me op te halen.

Snel ga ik mijn opties na. Ik kan mezelf hier opsluiten en hopen dat hij niet binnenkomt, maar dan neemt hij me te pakken als ik naar buiten kom, wat uiteindelijk toch nodig is. Het is beter erop te gokken dat hij niet weet wie ik ben en mijn dekmantel van vanavond weer aan te wenden.

‘Waarom wil je met me praten?’ Ik probeer tijd te rekken. Het is een redelijke vraag. Iedere vrouw zou in zo’n situatie voorzichtig zijn, niet alleen vrouwen die iets te verbergen hebben. ‘Wat wil je?’

‘Jou.’

Dat ene woord, gevormd door zijn diepe, mannelijke stem, raakt me als een vuistslag. Mijn longen stoppen met werken en ik staar met een irrationele paniek naar de deur. Blijkbaar had ik gelijk toen ik me afvroeg of hij me aantrekkelijk vond, of hij steeds naar me keek als gevolg van een primaire, biologische reactie.

Ja, natuurlijk. Hij wil me.

Ik dwing mezelf diep in te ademen. Dit is een opluchting, toch? Er is geen enkele reden om in paniek te raken. Al sinds mijn vijftiende zitten mannen achter me aan en inmiddels heb ik daar goed mee leren omgaan. Ik

gebruik hun lust in mijn voordeel. Dit is niet anders dan normaal.

Maar Kent is harder, gevaarlijker dan de meesten.

Nee. Ik leg dat kleine stemmetje het zwijgen op en laat, nogmaals diep ademhalend, mijn wapen zakken. Vanuit mijn ooghoeken zie ik mezelf in de spiegel. Mijn blauwe ogen staan groot in een bleek gezicht. Een slordige knot houdt mijn haar bijeen, al vallen een paar losse lokken langs mijn hals. Gehuld in een zachte badjas, een pistool in mijn handen, lijk ik in de verste verte niet op de modebewuste jonge vrouw die Kents baas probeerde te verleiden.

Toch neem ik een besluit. 'Ogenblikje,' roep ik naar de deur. Ik kan Lucas Kent de toegang tot mijn studio ontzeggen - dat zou niet vreemd zijn, aangezien ik een vrouw alleen ben - maar het is slimmer om van de gelegenheid gebruik te maken om wat informatie te vergaren.

Ik kan er toch op zijn minst achter proberen te komen wanneer Esguerra vertrekt. Als ik dat aan Obenko doorgeef, maak ik mijn eerdere blunder deels weer goed.

Snel verberg ik het wapen in een kastje onder de spiegel in de hal en maak mijn haren los, zodat de dikke blonde strengen over mijn rug vallen. Mijn make-up had ik er al afgehaald, maar mijn huid is gaaf en mijn wimpers zijn donker, dus het kan er wel mee door. Eigenlijk lijk ik zo zelfs jonger en onschuldiger.

Een 'buurmeisje', zoals de uitdrukking heet.

Vol vertrouwen dat ik er redelijk fatsoenlijk uitzie, doe ik de deur van het slot. Het absurde bonzen van mijn hart negeer ik.

Y^{ulia}

ZODRA DE DEUR OPEN ZWAAIT, STAPT HIJ NAAR BINNEN. GEEN aarzeling, geen begroeting... Hij stapt gewoon naar binnen.

Geschrokken zet ik een stap achteruit. De hal lijkt ineens benauwend klein. Ik was vergeten hoe groot hij is, hoe breed zijn schouders zijn. Ik ben lang - lang genoeg om me als model voor te doen als de situatie daarom vraagt - maar hij steekt nog een volle kop boven me uit. In zijn dikke winterjack neemt hij bijna alle ruimte in de hal in beslag.

Zonder iets te zeggen, sluit hij de deur achter zich en komt op me af. Instinctief ga ik achteruit, alsof ik een in de hoek gedreven prooi ben.

'Hallo, Yulia,' prevelt hij. Bij de doorgang naar de woon-/slaapkamer blijft hij staan. Zijn lichte ogen zijn op mijn gezicht gevestigd. 'Ik had niet verwacht je zo aan te treffen.'

Ik probeer mijn zenuwen weg te slikken. 'Ik ben net in bad geweest.' Ik wil kalm en zelfverzekerd overkomen, maar hij brengt me volledig uit mijn evenwicht. 'Ik had niet op bezoek gerekend.'

'Nee, dat zie ik.' Een vage glimlach verzacht de harde lijnen van zijn mond. 'Toch heb je me binnengelaten. Waarom?'

'Omdat ik geen zin had door de deur heen te praten.' Ik haal diep adem. 'Kan ik je een kopje thee aanbieden?' Aangezien hij voor iets heel anders gekomen is, klinkt het stom om te zeggen, maar ik heb een paar minuten nodig om me te herstellen.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Thee? Nee, bedankt.'

'Mag ik dan je jas aannemen?' Ik gebruik beleefdheid als rookgordijn voor mijn onzekerheid. 'Hij lijkt me behoorlijk warm.'

Nu schijnt er geamuseerdheid door in die koele blik van hem. 'Zeker.' Hij trekt het donsjack uit en reikt het me aan. Eronder draagt hij een zwarte trui en een donkere spijkerbroek, die in zwarte sneeuwlaarzen gestoken is. De spijkerstof spant om zijn gespierde dijbenen en kuit. Aan de riem is een pistool in een holster te zien.

Van die aanblik alleen al versnelt mijn ademhaling. Het kost me moeite mijn handen niet te laten trillen als ik de jas aanpak en in mijn kleine kast hang. Het is niet zozeer een verrassing dat hij gewapend is - het zou eerder verbazend zijn als dat niet het geval was geweest - maar het wapen is een overduidelijke herinnering aan wie Lucas Kent is.

Aan wat hij is.

Het maakt niet uit, houd ik mezelf voor. Ik ben gevaarlijke mannen gewend. Ik ben met ze opgegroeid. Deze man is niet heel anders. Ik ga met hem naar bed, peuter de informatie los die ik krijgen kan en dan verdwijnt hij uit mijn leven.

Zo simpel is het. Hoe eerder ik tot actie overga, hoe eerder het allemaal voorbij is.

Ik sluit de deur en plak een glimlach op mijn gezicht, klaar om mijn rol als zelfverzekerde verleidster aan te nemen.

Maar hij staat al naast me. Blijkbaar is hij zonder enig geluid te maken de hal door gelopen.

Mijn polsslag schiet opnieuw omhoog. Van mijn zojuist hervonden evenwicht is weinig meer over. Hij staat zo dicht bij me dat ik de grijze kleurschakeringen in zijn lichtblauwe ogen kan zien - zo dichtbij dat hij me zou kunnen aanraken.

En een seconde later doet hij dat ook.

Hij heft een hand en laat zijn knokkels langs mijn kaak glijden.

Ik staar hem aan, verrast door de directe reactie van mijn lichaam. Mijn huid wordt warm, mijn tepels worden hard. Mijn ademhaling versnelt. Het slaat nergens op dat deze harde, gewetenloze vreemdeling me opwindt. Zijn baas is knapper, indrukwekkender, maar mijn lichaam reageert op Kent. En hij heeft slechts mijn gezicht aangeraakt. Het zou me niets moeten doen, maar toch voelt het gebaar intiem aan.

Verontrustend intiem.

Ik slik nog een keer. 'Meneer Kent... Lucas, wil je echt niets drinken? Misschien koffie of...' De woorden worden abrupt afgebroken als hij in een kort, simpel gebaar aan de ceintuur van mijn ochtendjas trekt.

'Nee.' Hij kijkt toe hoe de ochtendjas openvalt en mijn naakte lichaam onthult. 'Geen koffie.'

Dan raakt hij me echt aan: zijn grote, harde hand sluit zich om mijn borst. Zijn vingertoppen voelen eeltig en ruw. Ze zijn koud van de buitenlucht. Zijn duim glijdt over mijn stijve tepel en diep vanbinnen voel ik een reactie, een aanzwellend verlangen dat even vreemd is als zijn aanraking.

Ik lik over mijn droge lippen en probeer niet ineen te krimpen. 'Je bent wel erg direct, hè?'

'Ik heb geen tijd voor spelletjes.' Zijn ogen glinsteren als hij opnieuw mijn tepel beroert. 'We weten allebei waarom ik hier ben.'

'Om seks met me te hebben.'

'Ja.' Hij verzacht niets, biedt me niets anders dan de brute waarheid. Zijn hand sluit nog altijd om mijn borst en lijkt zich daar volkomen in zijn recht voelen. 'Om seks met je te hebben.'

'En als ik weiger?' Ik weet niet eens waarom ik het vraag. Zo hoort het niet te gaan. Ik moet hem verleiden, niet hem op andere gedachten brengen. Maar iets in mij komt in opstand tegen zijn terloopse aanname dat ik me zonder slag of stoot aan hem overgeef. Tegelijkertijd hebben andere mannen dat ook gedacht, en zat het me toen niet dwars. Ik weet niet waarom het ditmaal anders is, maar ik wil dat hij achteruitgaat, dat hij zijn hand van me afhaalt. Feitelijk wil ik dat zelfs zo graag dat ik mijn handen tot vuisten moet ballen om mezelf ervan te weerhouden hem te slaan.

'Ga je weigeren?' De vraag klinkt kalm. Zijn duim strijkt over mijn tepelhof. Ik probeer een antwoord te bedenken, maar hij laat een hand in mijn haren glijden en sluit hem in een bezitterig gebaar om de achterkant van mijn schedel.

Mijn adem stokt en ik kijk hem in de ogen. 'Wat als dat zo is?' Tot mijn afschuw klinkt mijn stem dun en angstig. Het is net of ik weer die maagd ben die in de kleedkamer door haar trainer in de hoek gedreven werd. 'Ga je dan weg?'

Een van zijn mondhoeken vormt zich tot een halve glimlach. 'Wat denk je?' Zijn greep verstrakt genoeg om net pijn te doen. De andere hand raakt mijn borst nog steeds teder aan, maar dat doet er niet meer toe.

Ik ken het antwoord al.